

Kiri Ennole

Tere, Enno!

Kuidas sul läheb? Pole sinust ammu midagi kuulnud.

Siiski sulin, siiski vulin, ikka-ikka edasi, vastaksid ilmselt sa.

Sattusin üks päev Haapsallu. Otsustasin õhtu ilus teha ühe jalutuskäigu Õhtu kaldal. Tee oli pikk. Tundus nagu kõnniksin hallil lõpmata teel, kesk nurmi täis valmivat vilja. Ma kõndisin ja kõndisin otsata teed ja mõtisklesin: ju lapsena teesid armastas meel, kuid mis nüüd juhtunud on, ei suuda kirjeldada mu keel.

Kohtasin tee peal üht kummalist tumedates riietes meest, kes seisis ja vaatas mu silmi ja läks siis oma teed. Mees vaatas mind hetkeks hoolitseva pilguga, nagu näeks ta minu hapra hinge sisse, ja mu südamest käis judin läbi. Minu nukrale palgele tekkis lapselik naeruõhin ja soovisin härrat tervitada, kuid korraga tundsin, kuidas ta minust läbi kõndis. Segadus täitis mu meeled ning kui pilgu taha heitsin, avastasin, et olin jälle üksinda pimedal kaldal. Ta läks ja ei vaadanud tagasi. Ma läksin ja otsisin jälgi, sest olukord pani seest kripeldama. Istusin pingile, silmitsedes musta ja külma merd, millel kumas kuuvalgus. „Öö, ütle, kas nägid mu südant?” palusin hingematvalt taevalaotuselt, tundes pisaraid oma jahedatel veripunastel põskedel. Öö kandis ahelaid ja läksin oma teed. Ma läksin ja otsisin jälle, sain päevaõue ma.

Läksin päevavalguse saabudes uuesti eelneval õhtul käidud tee. Mu hing ei saanud rahu mehest, keda kohtasin. Veetsin terve unetu öö, mõeldes juhtunule. Nii rasked on tunnetest keed, mida ise lahti harutada ei suuda. Ma läksin ja otsisin jälgi, kuni kohtasin sedasama härrasmeest, kuid seekord valges mantlis. Olin üllatunud, kuid hoidsin end vaos. Ta seisis ja vaatas mu silmi, nagu tahaks ta mulle midagi öelda või mind kuskile juhatada. Nagu oleks ta tahtnud need rasked tunnetega ülekoormatud keed mu küljest lõpuks eemaldada. Enne kui jõudsin oma ilmetki muuta, möödus ta minust ja ei vaadanud tagasi. Kohkununa jätkasin ma oma jalutuskäiku, kuid kisa minu sees ei vaibunud. Miski kriipis mu hinge.

Ma läksin ja otsisin jälle, ei otsides rutata saa, ja kõndisin päris suure ringi, kuni leidsin.

Leidsin, et jäljed kõik viisid su mälestusmärgini. Vaatasin kivisse raiutud nägu ning tundsin ära, et salapärane mees olid sina. Sa tulid ja vaatasid mu silmi ning juhatasid mu siia. Nii vaikseks kõik mu ümber ja sees lõpuks jäi. Tundsin, kuidas rasked keed minust lahti lasid. Mis oli on läinud ja jäänud, on sinu read, mis mu hingekeeli paitavad. Nüüd on minu kord minna ja vaadata oma hinge.

Aitäh, et oma luulega mulle hingerahu tood.

Diana Vahtra

Läänemaa Ühisgümnaasium

11. H

Juhendaja: Monika Undo